

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 46/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť A. Š., T., zastúpeného advokátkou Mgr. S. G., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 272/2011 z 22. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2012 doručená sťažnosť A. Š., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. S. G., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

(ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 272/2011 z 22. septembra 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva: „Sťažovateľ... žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti... a to z dôvodu:

- sťažovateľ titulom dedenia... je zapísaný v katastri nehnuteľnosti ako vlastník... na LV č. 2784,

-... PKN p. č. 534 bola... na základe delimitačného protokolu... rozdelená na tri parcely a... bez akéhokoľvek právneho podkladu prevedená do vlastníctva Obce T...

- nakoľko pôvodná PKN p. č. 534 nebola predmetom vyvlastňovacieho konania, neexistoval tu žiadny právny podklad pre jej delimitáciu na Obec T. a tento prechod je potrebné považovať za prechod bez právneho dôvodu – úkon absolútne neplatný,

- následne PKN p. č. 534... bola predmetom viacerých prevodov na základe kúpnych zmlúv...

- v roku 2004 z dôvodu vykonania dražby na majetok dlžníka P., a. s., ako posledného vlastníka spornej nehnuteľnosti... túto nehnuteľnosť vydražila spoločnosť P., s. r. o... na dražbe udelením príklepu 1. 6. 2004, ktorý bol následne schválený Uznesením OS Žilina č. k. 39Er 2394/03,

- takto vydražená nehnuteľnosť, bola následne viacerými kúpnyimi zmluvami prevádzaná až do doby nadobudnutia vlastníctva odporcom...“

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 27 C 33/2010-146 z 30. marca 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bola žaloba sťažovateľa zamietnutá.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza: „Súd v svojom rozhodnutí uvádza, že nie je sporná neexistencia prvotného titulu a že uvedená PKN p. č. 534 nebola skutočne predmetom vyvlastňovacieho konania. Následne samotné zdôvodnenie rozsudku po právnej

stránke zdôvodnil odcitovaním častí Ústavného nálezu č. 289/2008 zo dňa 5. 11. 2008, pričom súd skonštatoval, že jeho výklad je aplikovateľný aj na danú vec. Okresný súd Žilina v svojom odôvodnení sa nevysporiadal ani s jednou námietkou vznesenou sťažovateľom v rámci pojednávania. “

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 30. marca 2010 rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom.

Sťažovateľ poukazuje na to, že «Rozhodnou skutočnosťou pre Okresný súd Žilina a následne aj pre KS Žilina, na základe ktorej zamietol žalobný návrh, bola práve dražba nehnuteľností v roku 2004 i napriek skutočnosti, že sťažovateľ žiadnym zákonným spôsobom nebol vlastníctva zbavený a ani ho nepreviedol, pričom súd svoj záver odôvodnil v intenciách nálezu ÚS SR č. 289/2008 zo dňa 5. 11. 2008 a to jeho výňatkom, ktorý vo všeobecnosti možno zhrnúť do konštatovania, že dražba ako „privilegovaný“ spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva má prednosť pred vlastníckym právom nadobudnutým iným, zákonom predvídaným spôsobom, pričom skutočný vlastník sa potom nemôže domôcť samotného vydania exekuvanej veci od vydražiteľa, ktorý sa stal jej vlastníkom zákonným spôsobom, navyše odobreným rozhodnutím štátu.»

V sťažnosti sťažovateľ ďalej uvádza: «Už k samotnému odcitovaniu časti nálezu ústavného súdu v odôvodnení rozsudku sme uvádzali, že zo strany súdu ide predovšetkým o nesprávnosť jeho interpretácie bez akéhokoľvek právneho zdôvodnenia podľa akých zákonných ustanovení má získanie vlastníctva k nehnuteľnosti v dražbe, pokiaľ existujúci vlastník nemá postavenie dlžníka, pričom jeho vlastníctvo je evidované v príslušnom katastrálnom operáte, nadradenosť nad ústavou garantovaným právom ochrany existujúceho vlastníctva ako práva absolútneho ak:

- sťažovateľ uvedenú nehnuteľnosť vlastnil titulom dedenia a vlastní, je zapísaný ako vlastník v katastri nehnuteľnosti na LV a predtým jeho právny predchodca v PK vložke,

- tieto nehnuteľnosti boli vnesené do družstva za účelom ich obhospodarovania a za užívanie ktorých poberal nájom, tieto nikdy nepreviedol a ani mu neboli odňaté iným predvídateľným zákonným spôsobom,

- predvída, že jeho vlastníctvo je v súlade so zákonom chránené a nikto mu nemôže jeho vlastníctvo odňať, pokiaľ sám neprejaví vôľu toto vlastníctvo previesť na tretiu osobu, alebo je odňaté pri splnení zákonom stanovených podmienok jeho odňatia v súlade s garanciami na základe zákona, za primeranú náhradu a vo verejnom záujme,

- pokiaľ by mal byť vyslovený záver súladný s ochranou vlastníctva garantovanou samou ústavou SR dochádza k navodeniu stavu, že akýkoľvek vlastník môže byť pozbavený svojho vlastníctva bez jeho vedomosti, ak niekto s úmyslom ho zbaviť vlastníctva, vytvorí situáciu fábuiovanej pohľadávky formou notárskej zápisnice so súhlasom predaja majetku a v čase kedy je ako vlastník vedený v KN (hoc i nezákonne), dôjde k predaju na dražbe a cez vydražiteľa má zahojené takto získané vlastnícke práva...

Od počiatku bolo tvrdené, že predmetom súdneho sporu je diametrálne odlišná skutočnosť, ako skutočnosť riešená samotným nálezom ÚS SR č. 289/2008 zo dňa 5. 11. 2008 a tvrdíme, že do dnešného dňa neexistuje rozhodnutie žiadneho súdu, ktorým je riešená otázka pozbavenia vlastníckeho práva existujúceho vlastníka nakoľko:

- podľa nálezu ÚS SR č. 289/2008 zo dňa 5. 11. 2008, na ktoré sa sudy odvolávajú je nesporné, že vlastníctvo nadobudnuté v dražbe má prednosť pred vlastníckym právom nadobudnutým iným zákonom predvídaným spôsobom a to iba v prípade, že protistranou v spore je osoba domáhajúca sa ešte len určenia vlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá nie je zapísaná na LV...

- zo samotného pojmu vysloveným v náleze ÚS „iným zákonom predvídaným spôsobom“ je jasne formulovaná skutočnosť, že nejde o existujúce vlastníctvo, ktoré je nesporné, ale ešte len o uplatnenie vlastníckeho „práva na vec“, o ktorom vlastníckom práve sa má ešte len rozhodnúť z dôvodov a to práve zákonom predvídateľných spôsobov jeho nadobudnutia...

- predmetom tohto sporu bolo predovšetkým vyriešenie otázky, či existujúci vlastník môže byť svojho vlastníckeho práva zbavený, pokiaľ nie sú splnené základné podmienky straty vlastníctva, ktoré zákon pripúšťa,

- v tejto súvislosti bolo namietané a poukazované na rozhodnutia Európskeho súdu, ktorý viackrát uviedol že: „v demokratickej spoločnosti, ktorá sa hlási k princípom právneho štátu, žiadne rozhodnutie, ktoré je svojvoľné, nemožno nikdy považovať za zákonné.“ Tento princíp je nevyhnutné uplatňovať aj v danom prípade, nakoľko nikoho

nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon, nakoľko zásah do vlastníckeho práva musí okrem iného spĺňať požiadavku právnej istoty a zákonnosti,

- taktiež vyslovený názor súdu prevzatý z nálezu ÚS SR, že skutočný vlastník si má uplatniť vydanie výťažku z dražby, je súdom nesprávne aplikovaný na danú vec, ktorá je diametrálne odlišná a môže byť aplikovaný iba vo vzťahu k tretej osobe, ktorá sa ešte len domáha určenia vlastníctva k exekvovanej nehnuteľnosti a pokiaľ do rozhodnutia súdu o určení vlastníctva prebehne dražba zákonným spôsobom, je možné takto súdom určeným vlastníkom, domáhať sa výťažku z dražby,

- uvedený názor vo vzťahu k existujúcemu vlastníkovi nemôže byť udržateľný už len z toho pohľadu, že nehnuteľnosť ako predmet dražby, je oceňovaná znaleckým posudkom, ktorého cena nemôže byť a ani nie je určená vôľou vlastníka, za ktorú by ju v prípade úmyslu jej prevodu, chcel predať tretej osobe – nakoľko táto vôľa je súčasťou jeho absolútneho práva ako vlastníka,

- dražba, ako osobitný spôsob nadobudnutia vlastníctva, má v podstate charakter zmluvného prevodu vlastníckeho práva. K zmene vlastníckeho práva tu dochádza po uhradení kúpnej ceny dosiahnutej vydražením po udelení príklepu na dražbe, avšak za predpokladu splnenia základnej zákonnej podmienky, že dlžník je vlastníkom draženej nehnuteľnosti. Náš právny poriadok rozlišuje medzi dobrovoľnou a nútenou dražbou, pričom základným rozdielom je iba tá skutočnosť, že nútená dražba sa uskutočňuje za účasti štátneho orgánu, pričom účelom oboch typov dražieb je uspokojenie pohľadávok veriteľov z majetku povinného a nie majetku osoby, ktorá nemá postavenie dlžníka, nie je účastníkom exekučného konania, nemá ani povinnosť skúmať zmenu zápisu svojho vlastníctva k nehnuteľnosti, nakoľko predpokladá, že ako vlastník je zákonom chránený a pokiaľ je do jeho vlastníctva zasahované, má byť o tom upovedomený,

- či už pri dobrovoľnej alebo nútenej dražbe, vlastníctvo sa odvodzuje od vlastníctva dlžníka, pričom prevod a prechod v tejto súvislosti treba chápať vo všeobecnej rovine spočívajúcej v zmene vlastníctva,

Sťažovateľ poukazoval na skutočnosť, že súdy v rámci svojej rozhodovacej činnosti sú viazané zákonmi a nie rozhodnutiami súdov, pričom pri výklade platných právnych noriem záväzných na danú vec a pri jej riešení, je nutné vychádzať predovšetkým z Ústavy

SR, ako aj Listiny základných práv a slobôd a to z článku 11, ktorý sa týka práve ochrany existujúceho vlastníckeho práva. V demokratickom právnom štáte, ktorý je chápaný predovšetkým ako materiálny právny štát, nie je možné pripustiť výklad platného zákonného ustanovenia spôsobom, ktorý odporuje základným ústavným zásadám...

V tejto súvislosti argumentácia poukazovaním na zákaz návratu do pôvodného stavu v exekučnom konaní je nesprávna...

Pokiaľ existujúci vlastník, súčasne zapísaný v katastri nehnuteľnosti, sa domáha ochrany svojho vlastníctva, nie je možné vyvodit' záver, že uplatnením tohto práva dochádza k návratu do pôvodného stavu a to preto, lebo tu daný stav existuje od počiatku.

Účelom exekúcie je iba uspokojenie oprávneného speňažením majetku povinného. Exekúcia teda nemá postihovať tretie osoby než povinného samotného, a to ani v prípadoch, v ktorých má povinný majetok tretích osôb. Preto znenie ust. § 55 ods. 1 exekučného poriadku, na ktorú poukazuje OS Žilina v rozsudku, nie je možné vykladať tak, ako ho vykladá Okresný súd v Žiline...

Pokiaľ aj exekučný poriadok upravuje v § 55 ods. 1 oprávnenie pre osoby, aby si uplatnili svoje „právo na vec“, ktoré nepripúšťa exekúciu, ide o právo osôb pokiaľ sa o tejto skutočnosti dozvedia a tvrdia, že majú „právo na vec“, o ktorom má rozhodnúť súd. V danom prípade však nejde o zákonnú stanovenú povinnosť a ani inú povinnosť existujúceho vlastníka, ktorá by mala za následok zánik tohto jeho vlastníckeho práva, a to ako osoby s vlastníckym „právom k veci.“...

Pokiaľ aj dražba prebehne zákonným spôsobom, s podmienkou že dlžník je vlastníkom draženej nehnuteľnosti, nesporne dochádza k zániku jeho absolútneho práva, avšak ak dlžník nebol vlastníkom (nakol'ko aj v čase dražby svedčil zápis vlastníctva na právneho predchodcu sťažovateľa), nemohla táto podmienka zániku absolútneho vlastníckeho práva u dlžníka nastať z dôvodu jeho neexistencie. Tomuto nášmu názoru jednoznačne svedčí aj ustanovenie § 159 odst. 2 OSP o účinkoch právoplatného rozhodnutia súdu (v danom prípade uznesenie o schválení príklepu), ktoré je záväzná iba pre účastníkov exekučného konania...

Napokon, zo samotných znení hmotnoprávnych predpisov vyplýva, že tam, kde zákonodarca chcel výslovne chrániť dobromyseľného nadobúdateľa čohokoľvek, robí tak... Rozširovanie týchto prípadov nad rámec zákona judikatúrnou činnosťou navyše

nekorešponduje s požiadavkou ústavne konformného výkladu v zmysle čl. 152 ods. 2 Ústavy...

V súvislosti s otázkou nadobudnutia vlastníctva vydražiteľom... a tomu predchádzajúcich prevodov uvádzame, že zákonným predpokladom dražby majetku povinného je predovšetkým jeho platné vlastníctvo k nehnuteľnosti. Ak sa preukáže, že vydražiteľ nadobudol vlastníctvo od nevlastníka, dostáva sa týmto momentom vo vzťahu ku skutočnému vlastníkovi iba do postavenia oprávneného držiteľa a to práve v dôsledku zásady, že nikto nemôže previesť viac vlastníckych práv, ako mu patrí...

Z obsahu samotného ústavného nálezu ďalej vyplýva, že ústavný súd sa pri svojej rozhodovacej činnosti v danej veci riadil rozsudkami ČR, ktorých obsahom bolo predovšetkým rozhodovanie o vlastníctve vecí získaných v rámci exekučného konania, avšak v uvedených prípadoch išlo o hnutel'né veci bez evidencie vlastníctva a teda jeho domáhania sa...

Pri výklade ustanovení upravujúcich samotné vlastnícke právo, je potrebné uviesť, že ustanovenia hmotného a ani dražobného práva neupravujú odpoveď, prečo má byť príklep ako originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva povýšený nad ochranu skutočne existujúceho vlastníctva a tým odobrať existujúcemu vlastníkovi, ústavou garantované právo domáhať sa ochrany svojho vlastníctva, pokiaľ bol pozbavený svojho vlastníctva bez právneho základu a v rozpore s platnými ustanoveniami, jednak hmotného, dražobného práva a priamo aj v rozpore s ústavne garantovaným právom.

Náš právny poriadok pripúšťa nadobudnutie vlastníctva od nevlastníka iba v rámci dedičského konania nepravým dedičom a v rámci obchodného práva pri kúpe tovaru, avšak iba v prípade, že dôjde k splneniu zákonom stanovených podmienok.

V tejto súvislosti je nutné poukázať na časový moment pred konaním samotnej dražby, z dôvodu neexistencie právneho titulu prvotného prevodu na základe delimitačného protokolu do vlastníctva Obce T. Neexistencia platného titulu má potom za následok skutočnosť, že prvý kupujúci sa nikdy nestal vlastníkom nehnuteľnosti a v prípade jej ďalšieho prevodu nesvedčí v prospech ďalších nadobúdateľov vlastnícke právo, ktoré by malo byť odvodené od vlastníckeho práva prvého kupujúceho...

Rovnako tak nie je možné za uvedeného stavu, uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám, tzn. ani súdny exekútor a ani štát...

Tvrdíme, že rozsudkom KS Žilina a rozsudkom OS Žilina došlo súčasne k porušeniu práva na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces, nakoľko obe rozhodnutia nespĺňajú zákonom stanovené náležitosti a to zákonného ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie rozsudkov obsahuje formuláciu z nálezu ÚS SR č. 289/2008 zo dňa 5. 11. 2008, ktorú však na daný prípad nie je možné aplikovať. Súdny pri svojej rozhodovacej činnosti sa vôbec nezaoberali podstatou samotného nálezu ÚS SR a z tohto nálezu prevzali len záver v ňom vyslovený a to bez akejkoľvek právnej argumentácie vo vzťahu na odlišnosť daného sporu.

Samotné rozhodnutia súdov neobsahujú ani jediný právny argument, ktorý bol uvádzaný sťažovateľom a prečo tieto argumenty sú z pohľadu práva irelevantné. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu, vyplýva povinnosť súdov v odôvodnení rozhodnutia, zaoberať sa účinne námietkami, právnymi argumentmi a ich významom na posúdenie veci po právnej stránke.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„základné právo sťažovateľa vlastníť majetok zaručeného v článku 20 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 22. septembra 2011, v konaní vedenom pod sp. zn.: č. 9Co/272/2011, porušené bolo,

základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 22. septembra 2011, v konaní vedenom pod sp. zn.: 9Co/272/2011, porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu Žilina č. 9Co/272/2011 zo dňa 22. septembra 2011 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 2 000,- € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do troch dní od doručenia tohto nálezu na účet právnej zástupkyne...

Sťažovateľ súčasne prosí, aby ÚS SR v intenciách § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v platnom znení, rozhodol o odklade vykonateľnosti rozsudku KS v Žiline č. 9Co/272/2011 zo dňa 22. septembra 2011.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti

vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonómie poskytuje ústavnému súde príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 30. marca 2010 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 2 ústavy zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku uvedeného v čl. 4 tejto ústavy, nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu, môže byť iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým

a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Z rozsudku okresného súdu ústavný súd zistil, že ním bola zamietnutá žaloba, ktorou sa sťažovateľ domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam – pozemkom. V relevantnej časti odôvodnenia okresný súd uviedol: *«Na pojednávaní 10. 11. 2010 navrhovateľ uviedol, že spoluvlastnícky podiel 5/18 bol predmetom dedičského konania po právnom predchodcovi navrhovateľa J. Š., zomr... sp. zn. 21 D/1405/2003 a navrhovateľ je zapísaný na hluchom liste vlastníctva č. 2784 ako spoluvlastník podielu 5/18, kde je ako titul uvedené osvedčenie o dedičstve po neb. J. Š. Na základe tohto došlo k zmene návrhu tak, že navrhovateľ je vlastníkom v podiele 5/18 predmetnej nehnuteľnosti 2689/48.*

Odporca v písomnom vyjadrení zo dňa 9. 11. 2010 žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že odporca nadobudol nehnuteľnosť parc. č. 2689/1 zapísanú na LV 2847 kúpnu zmluvou zo dňa 13. 6. 2007 V 4169/07 od obchodnej spoločnosti A. s. r. o. Žilina. Nehnuteľnosť nadobudol dobromyseľne bez akýchkoľvek tiarch a obmedzení a zaplatil kúpnu cenu. Ďalej uviedol, že jeden z právnych predchodcov odporcu ako vlastníka nehnuteľnosti bola spoločnosť P. s. r. o. T., ktorý nadobudol vlastnícke právo k parcele 2689/1 formou príklepu, ktorý bol schválený uznesením Okresného súdu Bratislava II 39Er 2394/03-17, Ex 536/03, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 24. 6. 2004. Nadobudnutie vlastníckeho práva takýmto spôsobom – dražbou sa jedná o originálny spôsob, ako privilegovaný vydražením v exekučnom konaní. Zároveň odporca poukázal na nalez Ústavného súdu II ÚS 289/08. Od uvedenej spoločnosti P. s. r. o. nehnuteľnosť nadobudol kupujúci JUDr. J. K. a následne od neho kúpnu zmluvou nehnuteľnosť nadobudla spoločnosť A., ktorá ju previedla zmluvou V 4169/07 na odporcu. Pokiaľ by sa súd nestotožnil s týmto tvrdením o nadobudnutí vlastníckeho práva originálnym spôsobom, odporca uvádzal, že odporca aj so započítaním doby právnych predchodcov odporcu nadobudol vlastnícke právo titulom vydržania, nakoľko nehnuteľnosť dobromyseľne užíval ako svoje vlastníctvo po dobu viac ako 10 rokov.

Na základe dokazovania, ktoré bolo vykonané výsluchom navrhovateľa, oboznámením spisov správy katastra V 4169/07 a spisov 21D 1405/2003 po neb. J. Š., 30D 1707/ 2005 po neb. B. Š. a oboznámením listinných dokladov LV 2847, výpisu z pozemkovej

knihy vložka 256 parcela 534, vyvlastňovacieho výmeru zo dňa 29. 1. 1953, hospodárskej zmluvy a delimitačného protokolu zo dňa 7. 10. 1991. uznesenia o príklepe 39Er 2394/03, kúpnych zmlúv V 2385/05, V 1273/07, V 4169/07. geometrického plánu Š. Š. zo dňa 20. 3. 2008 a identifikácie parciel a ďalších mal súd zistený nasledovný skutkový stav:

Podľa výpisu z listu vlastníctva č. 2847 kat. územie... bolo zistené, že sú zapísané parcely reg. C parc. č. 2689/1 orná pôda o výmere 26.504 m² a ako vlastník v podiele 1/1 je zapísaný odporca, kde ako titul sa uvádza kúpna zmluva V 4169/07.

Z identifikácie parciel zo dňa 9. 12. 2010 ako aj geometrického plánu č. 52/2008 zo dňa 20. 3. 2008 vypracovaný Š. Š. a úradne overený Správou katastra... č. 1514/08 mal súd preukázané, že vyššie uvedená nehnuteľnosť 2689/1 je totožná s nehnuteľnosťou zapísanou v pozemkovej knihe kat. územie... vložka 256 parc. č. 534.

Podľa rozhodnutia D 1561/69-7 zo dňa 20. 2. 1970 v dedičskej veci po neb. B. Š. zomr... bolo potvrdené, že celé dedičstvo nadobúda syn poručiteľky J. Š. Podľa pozemkovej knihy sú nehnuteľnosti zapísané v kat. území... mimo iné vložka 256 parc. č. 534 pod B 14 v 5/18. Podľa úplného odpisu z pozemkovej knihy kat. územie... vložka 256 parcela č. 534 bolo zistené, že pod radovým číslom 14 podľa kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 30. 7. 1951 bolo vložené vlastnícke právo B. Š. a pri zápise je uvedený podiel 5/18.

Podľa rozhodnutia D 878/99-55 zo dňa 23. 3. 2000 v dedičskej veci po neb. J. Š. zomr... bolo zistené, že jediným dedičom zo závetu je A. Š., nar... Podľa osvedčenia o dedičstve D 1405/2003-82 zo dňa 4. 9. 2003 po neb. poručiteľovi nadobúdateľ celého dedičstva A. Š. ako jediný dedič zo závetu nadobudol v súpise aktív uvedené 5/18 pozemnoknižná parcela 534 zapísaná v pozemkovej knihe vo vložke 256, ktorá je v katastri vedená v stave neidentickom.

Z vyvlastňovacieho výmeru Jednotného národného výboru technického referátu v Ž. zn. XI-198-52-T-3299 zo dňa 29. 1. 1953 súd zistil, že Jednotný národný výbor, technický referát v Ž. na žiadosť verejnej služby KP mesta Ž. podľa § 20 Zákona č. 280/1949 Zb. a § 40 Vlad. nar. č. 93/1950 Zb. a na základe výsledku ústneho prejednávania na mieste dňa 12. 12. 1952 vyvlastňuje pre verejnú službu mesta Žilina KP na stavbu záhradníctva zaradenú do vykonávacích plánov 5RP nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižných vložkách kat. úz... a to konkrétne nehnuteľnosti, ktoré sú uvedené vo vyvlastňovacom výmere. Predmetom vyvlastnenia nebola pozemnoknižná parcela 534 vedená v pozemnoknižnej vložke č. 256.

Z delimitačného protokolu zo dňa 7. 10. 1993 súd zistil, že k delimitácii došlo z dôvodu rozhodnutia Komisie pre privatizáciu národného majetku pre okres Ž. č. 324/1991 zo dňa 9. 7. 1991 a likvidácie Z. , š. p. ako organizácie zriadenej a doposiaľ riadenej Mestom Ž. a delimitačnej dohody zo dňa 30. 8. 1991, ktorou bolo dojednané, že majetok Z., š. p. nachádzajúci sa v Obci T. – Záhradníctvo prechádza do vlastníctva správy Obce T. v zmysle Zákona č. 138/1991 Zb.

Na základe hospodárskej zmluvy č. 1/1/1993 o prevode vlastníctva národného majetku zo dňa 7. 10. 1991 uzatvorenou medzi Z. š. p. Ž. v likvidácii zastúpeného Mestským úradom Ž. ako odovzdávajúcou organizáciou a Obcou T. ako preberajúcou organizáciou došlo k prevodu vlastníctva nehnuteľnosti okrem iných aj pozemku parcela č. 2689/1 a 2689/2 s tým, že vlastníctvo sa prevádza ku dňu 1. 9. 1991. Dôvodom prevodu správy bola delimitačná dohoda zo dňa 30. 8. 1991, delimitačný protokol zo dňa 7. 10. 1991 a rozhodnutie Komisie pre privatizáciu NM pre okres Ž. zo dňa 9. 7. 1991. V čl. VII uvedenej zmluvy v časti osobitné podmienky prevodu je uvedené podľa vyvlastňovacieho protokolu Vyvl. č. II/198/52/T-3299/52/35.

Podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava II 39Er 2394/03 zo dňa 1. 6. 2004 Okresný súd Bratislava II vo veci oprávneného B. a. s. B. proti povinnému P. a. s. Ž. rozhodol tak, že schválil príklep udelený vydražiteľovi P. s. r. o. T. na nehnuteľnosti pozemok orná pôda o výmere 31.532 m² na parcele č. 2689/1 zapísaný na LV č. 2320 kat. územie... Správa katastra..., kat. územie..., ktorý urobil najvyššie podanie vo výške 1.255.000.- Sk na dražbe konanej dňa 31. 3. 2004 na exekútorskom úrade v Ž. súdnym exekútorom JUDr. J. R. v exekučnom konaní vedenom sp. zn. Ex 536/03. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. 6. 2004.

Podľa kúpnej zmluvy zo dňa 27. 4. 2005 bolo zistené, že zmluva bola uzavretá medzi predávajúcim P. s. r. o. T. a kupujúcim JUDr. J. K., T., predmetom bol pozemok parc. č. 268/ 1 o výmere 31.532 m² v spoluvlastníckom podiele 1/1, ktorý predávajúci nadobudol podľa uznesenia o schválení príklepu 39Er 2394/ 03-17. Vklad bol povolený pod V 2385/05 zo dňa 6. 6. 2005.

Podľa kúpnej zmluvy zo dňa 21. 2. 2007 bolo zistené, že zmluvu uzavrel predávajúci JUDr. J. K. skupujúcim A. s. r. o. Ž., kde predmetom bola nehnuteľnosť zapísaná na LV 2847 kat. územie T., pozemok KNC 2689/1 s vlastníckym podielom 1/1 s tým, že titulom

nadobudnutia bola kúpna zmluva V 2385/05. Vklad bol povolený dňa 26. 2. 2007 pod V 1273/07.

Podľa kúpnej zmluvy zo dňa 13. 6. 2007 bolo zistené, že zmluva bola uzavretá medzi spoločnosťou A. s. r. o. ako predávajúcim a R. a. s. Ž. ako kupujúcim, kde predmetom bola nehnuteľnosť kat. územie... CKN parcela č. 2689/1 orná pôda o výmere 26.504 m² všetko vedené na LV 2847. Vklad bol povolený pod V 4169/07 dňa 21. 6. 2007.

Podľa § 132 ods. 1 OZ vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou, alebo zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu, alebo na základe iných skutočností zákonom.

Podľa § 132 ods. 2 OZ ak sa vlastníctvo nadobúda rozhodnutím štátneho orgánu, nadobúda sa vlastníctvo dňom v ňom určeným, a ak určený nie je, dňom právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 134 ods. 1 Zák. č. 233/1995 (Exekučný poriadok) exekúciu predajom možno vykonať len vtedy, ak oprávnený s exekúciou predajom nehnuteľnosti označenej v upovedomení o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti (ďalej len „upovedomenie o začatí exekúcie“) súhlasí a ak sa preukázalo, že nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného.

Podľa § 55 ods. 1 exekučného poriadku právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde návrhom na vylúčenie veci z exekúcie podľa osobitného predpisu (pozri Občiansky súdny poriadok).

Podľa § 57 ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťajúce exekúciu (§ 55).

Podľa § 150 ods. 2 Exekučného poriadku ak vydražiteľ zaplatil najvyššie podanie a súd udelenie príklepu schválil stáva sa vydražiteľ vlastníkom nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu.

Súd v konaní postupoval v zmysle § 132 OSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti: pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Zároveň podľa § 120 ods. 3 OSP si súd osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 OSP, podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných

dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich, alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd nesporne preukázané, že pozemok tak, ako je predmetom konania KNC parcela 2680/48 bola vytvorená podľa predloženého geometrického plánu Š. Š. zo dňa 20. 3. 2008 z pozemku parc. č. 2689/1, ktorý ako vyplynulo z tohto geometrického plánu a z predloženej identifikácie, bol vytvorený z pozemnoknižnej parcely 534 zapísané vo vložke 256, kde ako podielová spoluvlastníčka pod radovým číslom 14 je zapísaná právna predchodkyňa navrhovateľa B. Š. na podiel 5/18. Ďalej bolo v konaní preukázané, že tento podiel pozemnoknižnej parcely 534 zapísané vo vložke 256 bol predmetom dedenia po neb. B. Š., kde podľa rozhodnutia D 1561/69 tento podiel zdedil jej syn J. Š. a podľa dedičského rozhodnutia po J. Š. D 1405/2003-82 tento podiel pozemnoknižnej parcely zdedil navrhovateľ.

Ďalej v konaní bolo preukázané, že ako vlastník pozemku KNC 2689/1 na LV 2847 v podiele 1/1 je zapísaný odporca a tento nadobudol do výlučného vlastníctva pozemok podľa kúpnej zmluvy V 4169/07 od predávajúceho A. s. r. o., A. s. r. o. nadobudol vlastníctvo k pozemku 2689/1 podľa kúpnej zmluvy V 1273/07 od JUDr. K. a JUDr. K. nadobudol vlastníctvo k uvedenému pozemku podľa zmluvy V 2385/05 od spoločnosti P. s. r. o. Spoločnosť P. s. r. o. bola vydražiteľom, ako vyplynulo uznesenia Okresného súdu Bratislava II 39Er 2394/03 zo dňa 1. 6. 2004 právoplatné 24. 6. 2004 na základe schváleného príklepu.

K vyššie uvedeným zisteným skutočnostiam súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ust. cit. § 132 OZ je všeobecným ustanovením o nadobúdaní subjektívneho vlastníckeho práva jednotlivými spôsobmi, medzi ktoré patrí okrem iných nadobudnutie vlastníckeho práva aj rozhodnutím štátneho orgánu. Ak sa vlastníctvo nadobúda rozhodnutím štátneho orgánu, nadobúda sa vlastníctvo dňom v ňom určeným, a ak určený nie je, dňom právoplatnosti rozhodnutia (§ 132 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Základným predpokladom nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu je právomoc štátneho orgánu, t. j. jeho oprávnenie v konkrétnej veci rozhodovať o vzniku (zániku vlastníckeho práva). Takým štátnym orgánom je súd, ktorý rozsudkom môže napríklad určiť vlastnícke právo, uznesením môže rozhodnúť o schválení udelenia príklepu v exekučnom konaní podľa zákona č. 235/1995 Z. z. a pod. Z vyššie citovaného ust. § 150 ods. 2

Exekučného poriadku vyplýva, že po splnení dvoch zákonných predpokladov, t. j. zaplataenia najvyššieho podania a schválenia príklepu súdom, sa vydražiteľ stáva vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu. Predaj v dražbe v rámci exekučného konania je verejnoprávnym úkonom a vzhľadom k tomu v rámci exekučného konania prejde na vydražiteľa vlastníctvo k veci aj v prípade, že nebola predmetom vlastníctva povinného. Nadobudnutie vlastníctva príklepom v exekučnom konaní patrí medzi prípady nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu, t. j. ide o „privilegovaný“ spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, ktorý je osobitne chránený pred nárokom pôvodného skutočného vlastníka vydraženej veci. Posúdením otázky aké je postavenie vlastníka veci (odlišného od osoby povinného v exekúcii) voči osobe, ktorá túto vec nadobudla do vlastníctva dobromyseľne udelením a následným súdnym schválením príklepu udeleného v exekúcii, ak predmetná vec nebola vo vlastníctve povinného z exekúcie sa zaoberal Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 289/2008 z 5. 11. 2008, v ktorom vyslovil: „Ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t. j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností, a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto svojho práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol do okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník.

Skutočný vlastník exekuvanej nehnuteľnosti, ktorý sa voči povinnému z exekúcie nedomáhal ochrany svojho vlastníckeho práva pred jej predajom, sa môže od oprávneného v exekúcii domáhať vydania výťažku z predaja tejto veci ako náhrady za odňatie jej práva k vydraženej veci. Táto osoba sa však nemôže domôcť samotného vydania exekuvanej veci od vydražiteľa, ktorý sa stal jej vlastníkom zákonným spôsobom, navyše odobreným, rozhodnutím štátu (schválenie udelenia príklepu). ktorý sa spomedzi spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva upravených v § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka

považuje za „privilegovaný“ (prioritný) spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva majúci prednosť pred vlastníckym právom nadobudnutým iným zákonom predvídaným spôsobom.

Ak sa skutočný vlastník exekuvanej veci nemohol domôcť svojho vlastníckeho práva k nej v dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu alebo súdneho exekútora, môže sa domáhať proti

Vzhľadom na vyššie uvedený výklad je zřejmé, že tento je aplikovateľný aj na danú vec. V konaní bolo nesporne preukázané, že nehnuteľnosť tak, ako je predmetom konania, bola predmetom dražby a ako vyplynulo z uznesenia OS Bratislava II 39 Er 2394/03 bol schválený príklep udelený vydražiteľovi P. s. r. o. na uvedenú nehnuteľnosť parc. č. 2089/1. V konaní nebolo spochybnené, že povinný z exekúcie P. a. s. bol v katastri vedený ako vlastník sporných nehnuteľností a jeho dispozičné právo nebolo v ničom obmedzené. Podľa platného práva nemusí byť osoba zapísaná v katastri skutočným vlastníkom veci, ale nemožno požadovať, aby v exekučnom konaní bolo predmetom dokazovania to, že osoba zapísaná ako vlastník, je skutočne aj vlastníkom predmetnej veci. Nevyplynulo, že by navrhovateľ alebo nejaké iné osoby si uplatnili voči oprávnenému na súde návrh na vylúčenie veci z exekúcie podľa osobitného predpisu. Súd dospel k takému záveru, že predmetné exekučné konanie sa uskutočnilo v súlade s platnou právnou úpravou a teda vydražiteľ P. s. r. o. bez ohľadu na navrhovateľom spochybňované vlastníctvo povinného z exekúcie P. a. s. ako aj bez ohľadu na vedomosť resp. nevedomosť navrhovateľa o prebiehajúcom exekučnom konaní sa stal legitímnym vlastníkom spornej nehnuteľnosti dňom udelenia príklepu. Tento spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je privilegovaným spôsobom nadobudnutia (odobreného štátom) a preto aj súd túto skutočnosť musí rešpektovať a zohľadniť pri svojom rozhodnutí. Pokiaľ teda vydražiteľ nehnuteľnosť previedol na základe kúpnej zmluvy na ďalšie subjekty, previedol ich ako vlastník nehnuteľnosti. Taktiež nevznikli žiadne pochybnosti o platnosti uzavretých kúpnych zmlúv, na základe ktorých nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti odporca.»

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu z 30. marca 2010 potvrdil. V relevantnej časti odôvodnenia uviedol: „Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s podrobnými dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré

v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O. s. p., keď ani zo strany navrhovateľa v odvolacom konaní neboli uvedené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Tak, ako to správne konštatuje prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, vydražiteľ pri splnení podmienok uvedených v § 150 ods. 2 Exekučného poriadku nadobúda vlastnícke právo k exekuvanej veci privilegovaným (prioritným) spôsobom a skutočne vlastní, ktorý sa voči povinnému z exekúcie nedomáhal ochrany svojho vlastníckeho práva pred jej predajom sa môže od oprávneného v exekúcii domáhať vydania výťažku z predaja tejto veci ako náhrady za odňatie jeho práva k vydržanej veci. Takýto výklad vyplýva nielen z nálezů Ústavného súdu SR II. ÚS 289/2008 z 5. 11. 2008, ktorý správne aplikoval pri svojom rozhodovaní prvostupňový súd; ale i z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR a preto odvolací súd nepripustil vo veci dovolanie.“

Po posúdení všetkých skutočností dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Podľa sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom porušil ním označené základné a iné práva, pretože v odôvodnení poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08 z 5. novembra 2008 (ďalej len „nález ústavného súdu“), ktorý však na daný prípad nie je možné aplikovať.

Prvým rozdielom medzi vecou, ktorá bola predmetom nálezů ústavného súdu a vecou sťažovateľa, na ktorý poukazuje sťažovateľ, spočíva v tom, že vec, o ktorej bolo rozhodované nálezom ústavného súdu, sa týkala sťažovateľa, ktorý ešte len žiada určenie vlastníckeho práva k veci, ktorá je predmetom dražby, pričom sťažovateľ bol v čase konania dražby v exekučnom konaní vlastníkom draženej nehnuteľnosti a jeho vlastníctvo vyplývalo z listu vlastníctva.

V súvislosti s týmto tvrdením poukazuje ústavný súd na nasledujúcu časť nálezů sp. zn. II. ÚS 289/08 z 5. novembra 2008, ktorým je odôvodnený rozsudok okresného súdu: «Citovaná právna úprava viedla ústavný súd k záveru, že v prípade, ak exekučné konanie

prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t. j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto jej práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník.»

Je síce pravda, že ústavný súd nálezom rozhodoval o takej sťažnosti, kde sťažovateľ v čase konania dražby v exekučnom konaní ešte len žiadal o určenie vlastníckeho práva, avšak, ako je zrejmé z už citovanej časti nálezu ústavného súdu, tento pri svojom rozhodovaní vychádzal z takého výkladu Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka, ktorý sa primárne týkal vlastníka, ktorý už v čase dražby bol vlastníkom draženej nehnuteľnosti. Navyše je potrebné uviesť, že v čase dražby bolo vlastníctvo povinného v exekúcii evidované v katastri nehnuteľností.

Druhý rozdiel medzi vecou, ktorá bola predmetom nálezu ústavného súdu, a vecou sťažovateľa podľa sťažovateľa spočíva v tom, že už prvotný kupujúci sa nikdy nestal vlastníkom draženej nehnuteľnosti, a teda vydražiteľ nemohol nadobudnúť platne vlastníctvo k draženej veci, pretože predchádzajúci vlastníci nenadobudli platne vlastnícke právo. Vo vzťahu k týmto tvrdeniam sťažovateľa ústavný súd dáva do pozornosti nasledujúcu časť odôvodnenia nálezu ústavného súdu: «Nepochybne aj „pôvodný vlastník“ alebo iná osoba disponujúca silnejším právom k predmetu exekúcie ako je právo povinného z exekúcie, ktorá sa síce včas (pred predajom exekvovanej nehnuteľnosti) nedovolala ochrany svojho vlastníckeho práva, či už z dôvodu jej nevedomosti o prebiehajúcom exekučnom konaní, alebo z jej nevedomosti o existencii právnych prostriedkov (vylučovacia žaloba), ktoré jej na ochranu jej práva (silnejšieho od práva povinného v

exekúcií) poskytuje právny poriadok, má možnosť domáhať sa ochrany tohto práva (v prípade jeho preukázania) aj po vykonaní exekúcie, a z titulu „práva silnejšieho“ k vydraženej veci sa môže od oprávneného v exekúcií domáhať vydania výťažku z predaja tejto veci ako náhrady za odňatie jej práva k vydraženej veci. Táto osoba sa však nemôže domôcť samotného vydania exekvovanej veci od vydražiteľa, ktorý sa stal jej vlastníkom zákonným spôsobom navyše odobreným rozhodnutím štátu (schválenie udelenia príklepu), ktorý sa spomedzi spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva upravených v § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje za „privilegovaný“ (prioritný) spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, majúci prednosť pred vlastníckym právom nadobudnutým iným, zákonom predvídaným spôsobom.» Z citovanej časti nálezu ústavného súdu vyplýva, že je vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva na dražbe irelevantný právny dôvod, ktorým nadobudol vlastníctvo k draženej nehnuteľnosti povinný z exekúcie alebo jeho právny predchodca, a to s poukazom na už uvádzaný „privilegovaný“ spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že aplikácia nálezu ústavného súdu okresným súdom a následne aj krajským súdom na vec sťažovateľa bola správna.

Ďalšia časť sťažnosti sťažovateľa je v podstate polemikou s výkladom ustanovení Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku s právnymi závermi okresného súdu a krajského súdu. V sťažnosti sťažovateľ opakuje a rozvádza námietky, ktoré uplatnil už v odvolaní, resp. v konaní pred okresným súdom. Takto poňatá sťažnosť stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v systéme všeobecného súdnictva, ktorá mu však neprináleží vzhľadom na čl. 124 ústavy. Podľa uvedeného článku ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ústavnosti. Skutočnosť, že okresný súd a krajský súd v svojich rozsudkoch vyslovili právne závery, s ktorými sťažovateľ nesúhlasí, nezakladá bez ďalšieho oprávnenosť sťažnosti a nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Z uvedeného hľadiska, ako aj vzhľadom na už uvedené závery sa napadnuté rozhodnutie krajského súdu vecne nejaví ako zjavne neopodstatnené, svojvoľné alebo ústavne neudržateľné, resp. spôsobilé vyvolať porušenie sťažovateľom označených základných práv zaručených v ústave a práv zaručených v dohovore a dodatkovom protokole.

Ústavný súd nepreskúmava rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska správnosti ich právnych názorov, pokiaľ ich postupom v súdnom konaní neboli porušené základné a iné práva a slobody. K tomu môže dôjsť iba vtedy, ak sú právne závery všeobecných súdov v extrémnom nesúlade so zisteným skutkovým stavom alebo zo žiadnej možnej interpretácie súdneho rozhodnutia nevyplývajú, poprípade zistený skutkový stav je v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi. Takáto situácia však v preskúmavanej veci nenastala.

Ústavný súd sa zaoberal ústavnosťou konania pred súdmi oboch stupňov a nezistil žiadne porušenie sťažovateľových základných a iných práv. Súdny obidvoch stupňov postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku a v súlade s judikatúrou ústavného súdu, pričom na základe námietok obsiahnutých v sťažnosti ústavný súd nemá dôvod svoju judikatúru meniť.

Nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že postupom krajského súdu bolo zasiahnuté do jeho vlastníckeho práva chráneného čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku, s ktorým krajský súd v celom rozsahu súhlasil, uviedol, akým spôsobom sa môže sťažovateľ domôcť svojho nároku na náhradu škody. Zo všetkých okolností prípadu je zrejmé, že žalobou o určenie vlastníckeho práva si sťažovateľ nezvolil vhodný spôsob ako sa náhrady škody domôcť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2012